

Arrest

nr. 91 775 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché H. JONCKHERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 mei 2010, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 26 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 27 maart 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten. U zou een Yezidi zijn afkomstig van Sinjar in de provincie Ninewa. U zou uw hele leven met uw ouders, uw twee broers en uw zus in het dorp Siba Sheikh Kheder hebben gewoond. In 1997 is uw moeder overleden. U zou nooit naar school zijn gegaan. Tot 2005 zou u, met uw vader, in de landbouw hebben gewerkt. Vanaf 2005 zou in dienst zijn getreden bij het Irakese leger. U werd gestationeerd op de luchthaven van Talafar. U stond in voor de bewaking van de luchthaven. U ging ook op patrouille in de omgeving van Talafar en nam deel aan militaire operaties. U moest ook mensen arresteren en nam deel aan huiszoeking. Op 11 oktober 2007 zou u een dreigtelefoon hebben ontvangen van een man die Arabisch sprak. Hij zou u hebben bedreigd omdat u militair was. Nadien zou u nog verschillende keren zijn opgebeld door een privé-nummer, maar u zou nooit hebben opgenomen. Omdat u wilde weten wie u lastig viel, hebt u op 8 juli 2009 de telefoon toch opgenomen. U zou opnieuw zijn bedreigd omdat u militair was. Na deze dreigtelefoons werd u niet meer bedreigd. Op aanraden van andere mensen zou u het land hebben verlaten op 15 mei 2010. Ze zouden u hebben aangeraden naar Europa te vluchten omdat het daar veiliger is dan in Irak. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 26 mei 2010 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een attest van woonst op naam van uw vader, een militaire badge dd. 10/03/2009, een wapenvergunning dd. 1/11/2007 en foto's waarop u te zien bent in militair uniform.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair bescherming. U verklaart Irak te hebben verlaten omdat u werd bedreigd omdat u militair was. Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen hebt aangebracht om die vrees aannemelijk te maken.

U legt over deze vermeende eerste bedreiging, echter incoherente verklaringen af waardoor er ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw relaas. Zo verklaarde u, tijdens het eerste gehoor op het CGVS, dat de ouders u bij het eerste telefoontje op 11 oktober 2007 niet vertelden dat ze van 'Hisb al Islamiya' (de Islamitische Partij) waren maar dat ze dat pas tijdens het telefoontje op 8 juli 2009 1 vertelden (CGVS, 21/12/2010, p. 8). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat ze al tijdens het eerste telefoontje op 11 oktober 2007 vertelden dat ze van 'Hisb al Islamiya' waren (CGVS, 13/05/2011, p. 17). Dat u dergelijk essentiële informatie niet op coherente wijze kan weergeven, laat weinig ruimte geloof te hechten aan deze ingeroepen gebeurtenissen. Bovendien blijkt dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u expliciet dat u werd opgebeld door een onbekende terroristische organisatie en rept u met geen woord over 'Hisb al-Islamiya'. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, zegt u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet hebt gezegd dat het onbekenden waren (CGVS, 13/05/2011, p. 17). Dit is geen aanvaardbare verklaring. Uit de vragenlijst die u hebt ingevuld op de DVZ, en die u ter goedkeuring hebt ondertekend, blijkt duidelijk dat u verklaarde dat het om een onbekende terroristische organisatie ging (Vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ op 03/06/2010, p. 2).

Bovendien lijkt uw gedrag nadien niet echt overeen te komen met dat van iemand die voor zijn leven hoeft te vrezen omwille van zijn werk. Ondanks de expliciete bedreiging, blijft u nadien werken. U ging in de periode ook naar huis tijdens uw verlof (CGVS 13/5/11 p.17-18). Ook al verklaart u dat u dit in het geheim deed, dan nog lijkt een dergelijk gedrag niet te stroken met een gegronde vrees voor vervolging. Het is bovendien opmerkelijk dat u niet weet of collega's gelijkaardige bedreigingen kregen (CGVS 13/5/11, p.17). Indien u daadwerkelijk na bedreigingen bleef verder werken en een gegronde vrees koesterde, zou men toch mogen verwachten dat u zich ook zou informeren omtrent uw collega's om op die manier uw eigen situatie beter te kunnen inschatten.

Na de vermeende dreigtelefoon van 11 oktober 2007 zou u verschillende keren zijn opgebeld door een privé-nummer. U nam echter nooit de telefoon op (CGVS, 21/12/2010, p. 8). Uw loutere bewering dat u geregeld werd opgebeld door een privé-nummer kan niet worden beschouwd als een ernstige aanwijzing voor een gegronde vrees voor vervolging. Aangezien u de telefoon niet opnam, kunt u immers niet weten wie u opbelde of waarom. Buiten die vermeende telefoontjes hebt u geen enkele concrete aanwijzing dat u werd geviséerd in het anderhalve jaar tussen de vermeende dreigtelefoon van

11 oktober 2007 en die van 8 juli 2009. U hebt uitdrukkelijk verklaard dat u niet werd bedreigd in dat anderhalve jaar. Ook uw familie werd in die periode niet bedreigd (CGVS, 21/12/2010, p. 18). Het enige concrete vervolgingsfeit dat u aanhaalt na de vermeende dreigtelefoon van 11 oktober 2007, is het telefoontje van 8 juli 2009 (CGVS, 21/12/2010, p. 9). Na dat tweede telefoontjes werd u niet meer bedreigd. Ook uw familie ontving geen dreigementen na het tweede telefoontjes (CGVS, 13/05/2011, p. 18). Hoewel ze u ook ditmaal bedreigden omdat u als militair werkte, bleef u nog bijna een jaar werken. Tot mei 2010 bleef u werken in het leger. Om de drie maanden ging u naar huis (CGVS 21/12/2010 p.9). Dit strookt weerom niet met uw ingeroepen vrees. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U verklaarde dat u Irak hebt verlaten op 15 mei 2010 op aanraden van andere mensen omdat u in Europa een beter leven zou hebben (CGVS, 21/12/2010, p. 9). Uw bewering dat u na de laatste bedreiging nog bijna een jaar in Irak hebt gewoond en gewerkt, dat u in die periode niet werd bedreigd en dat u uiteindelijk besliste het land te verlaten op aanraden van andere mensen, kunnen niet overtuigen dat u het land hebt moeten verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging.

Ook na uw vertrek hebt u geen aanwijzingen dat u nog wordt gevisieerd. Na uw vertrek is er niemand naar u komen informeren. Ook uw vader, uw twee broers en uw zus, die nog altijd in hetzelfde huis in uw dorp wonen, hebben geen problemen. Ze maken het goed volgens uw verklaringen (CGVS, 21/12/2010, p. 2; CGVS, 13/05/2011, p. 2). Ze hebben geen dreigementen ontvangen na uw vertrek uit Irak (CGVS, 13/05/2011, p. 19). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u actueel wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het dorp Siba Sheikh Kheder in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en 2 meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoeq dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en het attest van woonst bevestigen uw identiteit en afkomst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De foto's, de militaire badge en de wapenvergunning betreffen uw werk als militair maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Toch vallen omtrent deze documenten enkele opmerkingen te maken. . Zo dient te worden vastgesteld dat de wapenvergunning geldig is van 1/11/2007 tot 1/11/2008. U verklaarde dat dit de enige vergunning is die u had (CGVS, 13/05/2011, p. 5). Het is opmerkelijk dat u slechts een wapenvergunning had voor de periode 01/11/2007 tot 01/11/2008 terwijl u wel van 2005 tot mei 2010 in het leger zat. Ook is het opvallend dat u verklaarde dat u pas op 10 maart 2009 een legerbadge zou hebben gekregen, terwijl u wel al van 2005 in het leger zat (CGVS, 13/05/2011, p. 5). Bovenstaande vaststellingen doen twijfels rijzen bij de authenticiteit van de badge en de wapenvergunning.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A(2) van het Internationaal Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 § 2, § 3, b) d), 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoeker gaat niet akkoord met de bestreden beslissing en hij tracht de motieven ervan te weerleggen.

Verzoeker betoogt dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken beknopt is en de verzoeker niet de tijd heeft om alles te kunnen aangeven.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal zich niet uitspreekt over zijn behoefte aan bescherming, terwijl hij als Yezidi deel uitmaakt van een religieuze minderheid en een specifieke sociale groep die een bijzonder risico loopt. Verzoeker behoort tot een kwetsbare groep en dient dus als vluchteling erkend te worden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omdat hij een onmenselijke behandeling riskeert als behorende tot de Yezidi minderheid.

2.2. Verzoeker verklaart zijn land te hebben verlaten omwille van het feit dat hij bedreigd werd als militair.

Niet enkel legde verzoeker over de voorgehouden eerste bedreiging incoherente verklaringen af waardoor er ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van zijn relaas, bovendien verklaarde hij zelf dat hij na de laatste bedreiging nog bijna een jaar in Irak heeft gewoond en gewerkt, dat hij in die periode niet werd bedreigd en dat hij uiteindelijk besliste het land te verlaten op aanraden van andere mensen. De vaststelling dat verzoeker zich bovendien op geen enkel ogenblik geïnformeerd heeft bij zijn collega's of zij gelijkaardige bedreigingen kregen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Indien verzoeker daadwerkelijk na de bedreigingen bleef verder werken en een gegronde vrees koesterde zou men mogen verwachten dat hij zich ook zou informeren bij zijn collega's om op die manier zijn eigen situatie beter te kunnen inschatten.

Verzoeker beperkt zich in zijn verweer tot te stellen dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken beknopt is en hij niet de tijd heeft om alles te kunnen aangeven. Dit is echter geen aannemelijke verklaring voor de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot bij het Commissariaat-generaal, verklaarde dat hij bedreigd werd door een onbekende terroristische organisatie en hij er met geen woord repte over 'Hisb al-Islamiya'. Verzoeker heeft zich immers akkoord verklaard met de inhoud van de vragenlijst die hij heeft ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken door deze na voorlezing te ondertekenen.

Waar verzoeker stelt dat hij vreest vervolgd te worden om religieuze redenen en aldus behoort tot een sociale groep stelt de Raad vast dat verzoeker deze vrees nooit eerder ter sprake heeft gebracht doch in tegendeel steeds verklaard heeft zijn land te hebben verlaten louter en alleen omwille van de bedreigingen die hij als militair zou hebben ondergaan. Het loutere feit dat verzoeker tot de Yezidi behoort volstaat niet om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft dienaangaande in gebreke. Met betrekking tot verzoekers betoog dat hij behoort tot een sociale groep dient te worden benadrukt dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep dient aan te tonen hetgeen verzoeker *in casu* niet doet. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

Waar verzoeker in het kader van de subsidiaire bescherming tenslotte opnieuw verwijst naar de Yezidi als minderheid en hiervoor citeert uit het CEDOCA-document dat benadrukt dat specifiek voor Ninewa en Kirkuk de situatie voor minderheden zoals de Yezidi moeilijk is en verzoeker bijgevolg verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen in geval van een terugkeer naar Irak kan vooreerst verwezen worden naar wat supra werd uiteengezet. Bovendien, nog daargelaten dat verzoeker geen persoonlijke bedreiging omwille van zijn Yezidi religie aantoonde, blijkt uit de Subject Related Briefing toegevoegd aan het administratief dossier waarnaar verzoeker verwijst dat de situatie voor Yezidi in Ninewa moeilijk is maar dat het hier om problemen van discriminatie gaat. Feiten van discriminatie zijn onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers uit Ninewa in Centraal-Irak actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin. Verzoeker

onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen poging om deze vaststellingen te weerleggen en deze blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

De door verzoeker ter zitting neergelegde cd-roms doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat aangezien deze geenszins persoonlijk betrekking hebben op verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER